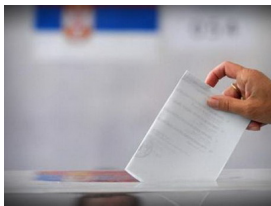

Да ли су предстојећи избори 6. маја 2012. заиста историјски? Мислим да јесу. И то не из економских разлога, који се обично наводе као пресудни. Наиме, према истраживању које је објавио Економист, 80% грађана Србије незадовољно је и љуто, 77% се осећа беспомоћно и безнадежно, а 60% је у депресији. У не тако давној прошлости, деведесетих, под санкцијама, када су нам плате биле по две, три марке, безнађе није било толико, а Милошевић није имао проблема да добије изборе.

Шта је оно што битно разликује ситуацију из 1993. и 2012? Године 1993. беснео је рат на територији Југославије, коју су Срби још увек сматрали својом отаџбином. У тај рат, веровало се и у Србији, ушло се да би се спасла земља, животи људи, достојанство, правда и слобода.

Да би одбранио своје право на постојање на Косову и Метохији, у Херцеговини, Босни и Крајинама, српски народ је пристао на глад, али не и на понижење.

У чему је разлика између глади 1993. и 2012? Разлика је огромна, тог 5. октобра, то је већ сасвим очигледно, окупирано је Косово, али је и перфидно утрт пут марша кроз институције културе и образовања политици Друге Србије. Србије, којој су Срби за сва своја страдања сами криви. Од 5. октобра слушамо да смо све своје несреће сами изазвали. Политика коју је династија Карађорђевића водила између два светска рата крива је за страдање Срба у Јасеновцу (о страдању Срба, Јевреја и Цигана у Јасеновцу не може се говорити као о геноциду, јер ниједан усташки злочинац после Другог светског рата није осуђен за геноцид над овим народима). За бомбардовање 6. априла крив је народ који је 27. марта изашао на улице Београда и поништио пакт с Хитлером.

За бомбардовање 1999. крив је Милошевић, а не 19 земаља НАТО алијансе које су без одлуке Савета безбедности УН напале суверену земљу, која је од терориста бранила своју територију.

Немам намеру да на било који начин рехабилитујем или аболирам Милошевића за грешке које је несумњиво починио. Али ни да поштедим било кога ко је био на власти или опозицији од 2000. до данас. Петог октобра, под паролом ослобађања народа од диктатуре Милошевића, окупирана је Србија. Да, баш тако, окупирана је цела Србија. Српске цивилне жртве, и пре чувене изјаве Ејупа Ганића, биле су у постпетооктобарској Србији табу тема.

У српском парламенту је донета декларација о Сребреници, док за декларацију о српским жртвама није било већине. Никада декларацијом није осуђен прогон неколико стотина хиљада Срба из Хрватске. Не, и за то је био крив договор Милошевића и Туђмана. Ни данас се у Хрватској за писање графита "Србе на врбе", не одговара. А и зашто би када је, неколико година уназад, сва Хрватска била исписана овим графитима, а да за то тада није ни подизана оптужница. Ни пресуда генералу Готовини за "удружени злочиначки подухват" у коме је учествовао врх хрватске државе (на челу са Туђманом), није дозволила српским властима да у парламенту осуде прогон и злочине над Србима 1995.

Нема тога што окупаторске власти после 2000. године нису учиниле на ружењу сопственог народа. Народ је све трпео и скоро почињао да верује да је сам крив за своју несрећу. Када се учинило да је све готово, и српски народ опхрван кривицом поверовао да стварно мора испаштати, клупко пред нама се одмотало. Постало је сасвим очигледно, иако се вешто прикривало другим темама, да нам "међународна заједница" иако смо пристали на све њене ултиматуме, неће "у нашем интересу, опет" дозволити одржавање избора на Косову и Метохији. Тачније, за сада су забрањени само локални избори. Резултате локалних избора неће, како нам је обзнанио Оливер Ивановић, признати Србија, ако их косовски Срби, и поред тога што угрожавају њихову безбедност,

ипак одрже.

Постојање легитимних представника Срба на Косову неће признати држава која је изборе расписала, они би значили постојање српских институција на Косову. Неодржавање локалних избора, уз понижавајуће у

слове ОЕБС-а за одржавање парламентарних и председничких избора (заставе Србије могу бити само унутар просторија у којима би се избори одржавали) може се десити да одлучи све изборе. Косово је ипак кључ избора. Почетак и крај. Кључ који нико не помиње, о коме се ћути, а којим ће Срби "ако их овде још има" откључати врата слободе. Верујем у свој народ. Верујем да је био наиван десет година, али сада је пређена црвена линија, Срби се, као никада у својој историји, неће одрећи слободе. Ову чињеницу превиђају и позиција и опозиција.

Нећемо више бежати од слободе. Борићемо се, док нас има, за истину о нама. Јесмо, бранили смо огњишта, јесмо због тога и убијали, јесмо, чинили смо злочине. Али био је рат, и на другој страни било је, драга Друга Србијо, и муџахедина и усташа.

Зато узмимо на овим изборима слободу у своје руке. Развластимо оне који су нас обешчастили и васкрснимо часну и праведну Србију.

Само та и таква Србија може да склапа или не склапа савезе са оним земљама које је не условљавају, не комадају, и желе да сарађују са нама у обостраном интересу. Само усправљена Србија може донети бољитак свима који у њој живе. Прича да ћемо без

Бирамо ли слободу или бекство од слободе

Пише: Татјана Милошевић
недеља, 29 април 2012 07:06

Европе гладовати је данас само спин однарођене елите.

Ово је главна разлика избора 1993. и 2012. Избором 1993. изабрали смо слободу, а 2012. политичари нам нуде све осим слободе.

Будимо реални тражимо немогуће. Тражимо слободу и право на достојанствен живот. Зато пред листићем застаните и заокружите ону странку чија политика, пре свега, то обећава.